

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντῆς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδίδεται: Κ. ΖΙΒΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φωλλαδίου: — Γρ. Ξενοπούλου «Ὁ Ψυχοπτερός» (δρῆμα). — Ἀργύρου Ἐφταλιώτη, «Ὁ ἀνήφορος τοῦ τεχνίτη». — Μ. Μαζαράκη, «Ὀνειρα» (ποίημα). — Ζολᾶ «Περὶ Μουσικῆς». — Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, «Φθόνος» (διήγημα). — Η. Ardel «Καρδία Σκεπτικιστοῦ» (μυθιστορία). — Πράγματα καὶ ἐπιστήμη—Γράμματα καὶ τέχνη—Κολύμβημα καὶ ἀταβισμός.

Ἐξωπόλλου: Ι. Χρονογράφου, «Ἀπογευματιανή». — Ι. Κάρο, «Ἀνάλεκτα». — «Ἀλληλογραφία».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Μανουὴλ Ι. Γεδεών, «Γράμμα κατὰ προικοδοσιῶν». — Ψυχᾶρον «Τὰ Σκεῖρα». — Ἀλ. Πάλλου, «Ἡ Σοπολιώτισσα». — (ποίημα). — Γεωρ. Μαζαράκη Δοξ τὰ Νημικὰ «Ἡ Καυμένη ἢ Ρηνοῦλα» !... κτλ. κτλ.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῆ, ὁδὸς Χακατσῆ, ἀριθ. 12.

1896

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Έν Κωνσταντινουπόλει Γρόδια ... 40
(Ταχυδρομικώς) » ... 54 ἢ φράγκα χρυσῶ 12
Τιμὴ τοῦ φύλλου » ... 1

Ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τὸ Σάββατον 3]15 Φεβρουαρίου παρακαλοῦνται οἱ κάτοχοι ἀγγελιῶν νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν ὅσον οἶόν τε τάχιον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Φιλολογικῆς Ἠχοῦς, ὁδὸς Χαροτσῆ, ἀριθ. 12, Γαλατᾶ.

Ὡς μυθιστόρημα ἐπροτιμᾶμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν «Καρδίαν σκεπτικιστοῦ» τὸ λεπτότατον καὶ πλήρες παρθενικοῦ ἀρώματος ἔργον τοῦ Η. Ardel τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀτελειώτον κατὰ τὴν Α' περιόδον τῆς Ἠχοῦς. Δι' ὃ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

τοὺς προσπληρώνοντας μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τὴν ἐτησίαν τῶν συνδρομῶν παρέχονται δωρεάν τὰ 13 διπλᾶ (208 σελίδες) φυλλάδια τῆς Α' περιόδου τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς», δηλαδὴ ὀγκώδης τόμος μὲ ἑκτακτον ποικιλίαν περιεχομένων. Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς δίδεται ἀντὶ 3 γροσίων τὸ εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια ἐκδοθὲν μυθιστόρημα ἀνατυπούμενον εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 13 γροσίων τὰ 13 φυλλάδια τῆς Α' περιόδου.

Εἰς δὲ τοὺς προσπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομῶν τῆς Α' περιόδου τὸ φύλλον παρέχεται δωρεάν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Α' ἔτους τῆς Β' περιόδου.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

(Τὸ μπακλαχοράνι).

Ὁ καιρὸς, πού παίζει τόσο σπουδαῖον ἐνίοτε πρόσωπον εἰς τὰ σοβαρώτερα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἡσταιεύθη πολὺ ἄσχημα τὴν φορὰν αὐτὴν, καὶ πολλῶν πολλῶν ἄλλων, ἀλλὰ ξεχωριστὰ εἰς βάρος τοῦ χρονογράφου, εἰς τὸν ὅποιον ἀντέθη ἡ σημερινὴ μας ἀπογευματινὴ. Φραντζέσθε, μὲ ποῖαν χαρὰν ἔδραξα τὴν εὐκαιρίαν, ὅταν ἐκλήθην, νὰναπληρώσω τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφον Σάκη Πάνσαν, πού τὸν ἔστειλεν ἴσως ὁ σεβαστὸς παρκεντῆς του, εἰς ἀναζήτησιν τῆς Δουλοινέ του; Ἀλήθεια, τί σπάνιον εὐτύχημα διὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ σταδίου ἐνὸς χρονογράφου, ἐνα τέτοιο θέμα: τὸ μπακλαχοράνι!

Καὶ τὴν ἐθώπευα τὴν εὐτυχίαν μου, καὶ προεξοφλοῦσα ὅλην μου τὴν χαρὰν ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ἔδοκίμαζα ὅλας ἐκεῖνας τὰς νευρικὰς ἀνησυχίας καὶ ταραχὰς, πού δοκιμάζει ἕξαρτα νέος, μέλλων διὰ πρῶτην φορὰν νὰφίση τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, διὰ νὰ ταξιδεύσῃ μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Ἠρχισα, δύο τρεῖς μέρες πρὶν, νὰ καταστρώνω τὸ σχέδιον τῆς μάχης, δηλ. τῆς ἀπογευματινῆς μου εἴχα τόσα νὰ πῶ!—πᾶθημα κοινὸν ὄλων τῶν ἀρχαίων, νὰ σπεύδουν νὰ τὰ ποῦν ὅλα διὰ μιᾶς—τόσα νὰ πῶ!

Καὶ πρῶτα πρῶτα γιὰ τὸν καιρὸν, τὸν κοινὸν αὐτὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀρχίζου καὶ συνάπτονται καὶ ξετυλίζονται αἱ συνομιλίαι ἢ καὶ καμιά φορὰ περιρριζοῦνται ὅλωρ διόλου εἰς αὐτόν, ὡς αἱ ἐπισκέψεις τῆς ἐτικέτας. Ἠσθάνομην τόσην ἀνάγκην λυρισμοῦ! ἤθελα νὰ λούσω κυριολεκτικῶς τὴν ἡμέραν, τὴν μοναδικὴν μου ἡμέραν, εἰς πελάγη ὀλόκληρα φωτὸς καὶ ἡλίου, ἤθελα νὰ κλέψω, μὲς στὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος, τὰς καλύτερας τῆς ἀνοιξέως καὶ καλωσύνης ὥρας, διὰ νὰ στολίσω τὴν σκληρὰν, τὴν ἄσπλαγχνον.

Καὶ εἶχα ἄδικον, παρκαλιῶ; Πῶς θὰ ἐξετυλίσσοντο αἱ θαυμάσιαι ἐκεῖναι σηναί, τὰς ὁποίας ἤδη προδιέγραφον καὶ ἐφρανταζόμην, σηναί μεγαλοπρεπείας ἐπικῆς ὀλωσδιόλου, κατὰ τὰς ὁποίας θὰ παρήλασεν ἀγαλίνωτος, ὀργιάζουσα ἢ τελευτάια τῆς ἀποκρηῆς φρενίτις; κατὰ τὰς ὁποίας μυριοστρατος ἢ ἕριππος τῶν μαινάδων παρέλασις θὰ ἔφερε, ὑπὸ τοὺς ἦχους τῆς τρελλοτέρης τυμπανοκρουσίας, μέχρι τοῦ οὐρανοῦ τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ποίησιν τοῦ μπακλαχορανοῦ, μὲ τὸν τόσον ἰδιορρυθμῶς τοπικὸν τῆς χαρακτῆρα;

Βλέπετε, δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ ἠθικολογήσω καὶ πολὺ πολὺ, μιμούμενος κατὰ τοῦτο τοὺς σοβαροὺς συναδέλφους τοῦ καθημερινοῦ τύπου, πού κάθε χρόνον θεωροῦν καθήκον νὰ ὀπλίσουν τὴν αἰδήμονα γραφίδα τῶν ἐναντίον τοῦ ἀσέμνου, τοῦ ἀκολάστου καὶ σκανδαλώδους θεάματος. Ἐγὼ θὰ ἐπαίωνα τὰ πράγματα

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Ἀθηνάου» τῇ 11 αὐγούστου 1895, ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΗΘΟΙΟΙ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΕΝΙΕΡΗΣ. Παραγγελιοδόχος, 45 - 50 ἐτῶν, νοικοκύρης. Παχὺς, μὲ γένεια στρογγυλά βαμμένα καὶ μὲ γυαλιὰ. Γνωρίζει τοὺς καλοὺς λεγομένους τρόπους, πρὸ πάντων πρὸς τοὺς ξένους. Καπνίζει καὶ βήχει πολὺ. Πάσχει ἀπὸ γρονθίαν φρυγγίτιδα. Κοσμήματα εἰς ἄκρον ἐπιδεικτικά. (Ἡθοποιός: Ν. Λεκατός).

ΘΕΩΝΗ ΒΕΝΙΕΡΗ, (τὸ γένος Καλλιμένη). Σόζυρος τοῦ Λεωνίδα. Ἰσχνή, ζαρωμένη, ψημένη Ἐνδύεται μὲ κάποιαν φιλοκαλίαν. Μισεῖ τὴν συζυγικὴν τυραννίαν μᾶλλον, παρὰ τὸν συζυγόν της. Τοὺς ἄλλους καὶ τὰ ἄλλα λατρίσει 35 - 40 ἐτῶν. (Κα Ἐλ. Ροῦθου).

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΒΑΡΛΑΣ, Συγγενὴς τῶν, ἀγνώστου βαθμοῦ. Μισοπόλιος, πολυάσχολος, ἀεικίνητος καὶ μᾶλλον φλύαρος. Πτωχικὴ ἐνδυμασία καὶ ἐν ἄνθος πάντοτε εἰς τὴν κομψοδόχην. Ἀγνώστου ἡλικίας. Σύνολον συμπαθὲς, διότι ἔχει τὴν μανίαν νὰ κοπιᾶζῃ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Πρῶτην ἐμπορος. (Π. Ροῦθός).

ΕΥΓΥΓΙΟΣ ΚΑΛΗΜΕΡΗΣ, πρῶτος ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Βενιέρη, 26 - 28 ἐτῶν. Εὐμορφος νέος καὶ τοῦ κόσμου, ἔνευ ἐπιδείξεως. Μᾶλλον σοβαρὸς. Ἰατρὸς πρὸ μικροῦ ἐπαυελθὼν ἐξ Εὐρώπης. (Εὐάγγελος Δαυμάκος).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΝΗΣ 19 - 20 ἐτῶν. Συγγενὴς τοῦ Βάρλα καὶ ὀλιγώτερον τοῦ Βενιέρη. Αἰγνός, ὑψηλός, ζωηρός, ἔξυπνος, χαριτωμένος. (Ἀντώνιος Λουκιανός).

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ, ἀδελφὴ του, κατὰ τι μεγαλύτερα Μετρίου ἀναστήματος, μαυρὴ κόμη, μαῦρα μάτια, συμπαθὲς ὡρὸν πρόσωπον, γλυκεῖα ὀμίλια. Δεσποινὴς τοῦ κόσμου, ὅση τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον γελοία. Μορφωμένη. (Κα Δικατοερίνη Λεκατοῦ).

ΑΝΘΗ ΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ, 16 - 17 ἐτῶν. Παρρηλικὴ καὶ ὀρακτικὴ. Μεγάλα μάτια διαρκῶς ἀνοικτὰ μετ' ἐκπλήξεως. Διανοητικὴ ἀνάπτυξις καθυστερημένη. Ἀφελὴς, ἀπονήρευτος, ἀπλήθ, ἀλλ' ὄχι βλάξ. Οὐκίλια παιδικὴ ἐντελῶς. Enfant terrible. Ἀξιολάτρευτος. (Δνὴς Εὐάγγελία Ροῦθου).

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ, ὑπέρβητρα νησιώτισσα. Μικροῦλα, 16 - 17 ἐτῶν, πεταχτὴ καὶ κοψή. Πρὸ τῶν κυρίων συνισταμένη. Ὀμιλοῦσα τὰ ε τὰ κάμνει ι. Ἀσήμαντος.

ΜΑΝΩΛΗΣ, ὑπέρβητης γραφεῖος καὶ σπιτιοῦ, μὲ κομψὴν στολήν 15 ἐτῶν. Ἀσήμαντος.

ΤΕΛΗΣ } Ὑπάλληλοι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βενιέρη. Νέοι

ΓΙΑΓΚΟΣ } κατὰ τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς. Ἀσήμαντοι.

Κα ΡΟΥΣΟΥ. Φιλάνθρωπος κυρία τῆς ὑψηλῆς περσοπῆς, γηραιά. Ἀσήμαντος.

ΕΠΙΛΙΤΙΣ. Πάξ ὀφθαλμοκιστῆς.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Τὸ γραφεῖον τοῦ Βενιέρη. Εἰρετα θύρα εἰς τὸ βάθος, δι' ἧς φαίνεται ἕτερον γραφεῖον, ἐν ᾧ ἐργάζονται οἱ ἐπάλληλοι. Δεξιῶ κ.λ.μαξ, τῆς ὁποίας φαίνονται πλαγιῶς αἱ πρῶται βαθμίδες, δι' ἧς ἀνέρχεται τις εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀριστερῶ δύο παράθυρα κηκ.ιδόσφρακτα. Τὰ γραφεῖα εἶναι ἰσόγεια. Τὸ τῶν ἐπαλλήλων ἔχει μεγάλην θύραν ἐκιδόσφρακτον πρὸς τὴν ὁδόν, διαφανομένη. Ἐπίπλωσις συνειθισμένη. Πρῶτα. Ἡ Φραντζέσκα συγγριεῖ τὸ γραφεῖον τοῦ Βενιέρη].

Γιάγκος—(Μὲ τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας, ἐπιφαιρόμενος εἰς τὴν θύραν). Δὲν θὰ μὲς συγγρίσης καὶ ἴδῳ λιγὰκι, Φραντζέσκούλα;

Φραντζέσκα—(Μειδιῶσα). Νὰ σὰς πῶ, κύριε Γιάγκο. Πρῶτα δὲν με λένε Φραντζεσκοῦλα, παρὰ μονάχα Φραντζέσκα. Ἐπειτα αὐτὸ πού λέτε, εἶνε δουλειὰ τοῦ Μανώλη.

Γιάγκος—(Πλησιάζει). Πολὺ καλὰ, γι' αὐτὸ δὲν με μέλει, ἂν καὶ θὰ ἤθελα κάλλιτερον νὰ βλέπω τὸ πρῶτ' τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά σου, παρὰ τὸ μῦτο τοῦ Μανώλη.

Φραντζέσκα.—Χὰ, γὰ, γὰ. Εἶδατε μῦτο;...

Γιάγκος—Ναί, γιὰτί ὡρὸς δὲν μὰρίνεῖς νὰ σε λέγω Φραντζεσκοῦλα; Ἐκεῖνο τὸ οὐλα σου πηγαίνει τόσῳ! Εἶνε παχουλό σὰν καὶ σένα...

Φραντζέσκα.—Μάλιστα! ... (Μειδιᾷ).

Γιάγκος.—Ἄς εἶνε. Πού νὰφῆσης καὶ γιὰ μένα τίποτε. Ἄλλος ἔχει ὅλα τὰ προνόμια.

Φραντζέσκα.—Τί; διὰ τὸν κύριον Τέλη μήπως θὰ μου πῆτε πάλι;

Γιάγκος.—Σὰ νὰ εἶνε ψέμματα, βλέπε;!

Φραντζέσκα.—Ὅχι, ὄχι! ὁ κύριος Τέλης εἶναι κακός. Ὁλφ καὶ με κοροῦδεύει.

Τέλης.—(Ὀρμῶν μ' ἕνα μεγάλο βιβλίον ἀνὰ χεῖρας). Ἀκουσα τὸνομά μου. Τί ἔχετε μὲ μένα; Μωρὴ Φραντζέσκα, γιὰ πὲρ νερό.

Φραντζέσκα.—Καλὴ μέρα σὰς κύριε, Τέλη.

Τέλης.—(Παροῦθῶν τὴν προφορὰν της)Κι.λι μίρισις κέρυ Τι.λι! Ἀκούς, Γιάγκο, πὼς μιλάει; Ἄλλο φωνῆεν ἀπὸ ἰῶτα δὲν ἔχουν στὸν τύπο τους. (Ἡ Φραντζέσκα ἔσεκοιζεῖ κάπως σοβαρὰ, παρὰ τὸ παράθυρον).

Γιάγκος.—Ὅχι, κύριε, δὲν παρετήρησες τί γίνεται. Τὰ ε τὰ κάμνει ι. Νερό—μυρὸ τενεκές—τινικίς.

Φραντζέσκα.—(Περισσότερον θυρωμένη καὶ ὡσεὶ καθ' ἑαυτὴν) Χωμίρι!

Τέλης.—(Γελῶν) Χαμίρι σέ εἶπε, Γιάγκο, μὲ τίς ὑγείες σου!

Γιάγκος—(ὁμοίως) Ὅχι, βρε ἀδελφέ, χαμμένε θέλει νὰ πῆ.

Τέλης.—Χαμμένε;! Χὰ, γὰ, γὰ. Πού νὰ το κατα-

λάβω; (*Κι εὖ ἀργὰ πρὸς τὴν θύραν, ἀνοίγων τὸ βιβλίον καὶ παρατηρεῖ*).

Γιάγκος. — (*Πλησιάζει τὴν Φραντζέσκα ἐκ τῶν ὀπισθεν*). Ἔτσι εἶ; Χαμένο μὲ εἶπες εἶ; Ἄν σὲ ξαναπαῶ Φραντζεσκοῦλα, νὰ μὴ με λένε Γιάγκο! (*τὴν τοιμπαῖ. Ἀκούεται ἀπὸ μέσα ὁ βήχας τοῦ Βένιερος*).

Φραντζέσκα. — Ἄ ἀῖ! Ἦσυλάστε λοιπόν! (*Φεύγει πρὸς τὴν κλίμακα*). Δὲν εἶπαμε πῶς δὲν ἔχετε κανένα προνόμιο; (*Ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας*).

Βένιερος. — (*Εἰσέρχεται ἀργεμιένος, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ μικροῦ ὄψοκομοστοῦ, μὲ πελωρία κάλαθο γεμάτην. Παρὰ τὴν θύραν διασταυροῦται μὲ τὸν Τέλην, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ βλέπει τὸ βιβλίον, χροτοῦν ἐπὶ τοῦ πτώματος*). Κῆτι σοῦ ἔπεσε!

Τέλης. — (*προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ*). Εὐχαριστῶ. (*Ἀνεγείρει τὸ βιβλίον καὶ ἐξέρχεται*).

Βένιερος. — (*παρατηρεῖ καὶ τὸν Γιάγκον ἐν ἀμυχανία παρὰ τὸ παράθυρον*). Ἄ, καὶ σεις εἰσθε ἐδῶ; Φαίνεται ὅτι κάμνει πολὺ καλὴ συντροφιά αὐτῇ ἡ Φραντζέσκα. Μόνον ποῦ ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ τσιρίζῃ. Ὠραία... Ὠραία!... πολὺ Ὠραία!! (*Ἐξέρχεται καὶ ὁ Γιάγκος*). Φραντζέσκα! (*βήχει, χροεῖ τὸν κώδωνα*).

Φραντζέσκα (*φαίνεται εἰς τὴν κλίμακα*). Ὅριστε! Βένιερος. — (*ἀποθέτει πλῆρον καὶ ὀμβρέλλαν*) Πάρε καὶ ξεφόρτωσε τὸ παιδί... Ἄκουσε. Τὸ ἄρνι θὰ το κάμῃς μὲ τις πατάτες. Τὸ βοδινό, μ' ἓνα κομμάτι χοιρινὸ ποῦ σου ἔχω, θὰ το κάμῃς βραστό. Σούπα θὰ ρίξῃς ἀπὸ κείνη τὴ σπιτίσια, ποῦ δὲν τρώγει ὁ κύριος Παντελής...

Φραντζέσκα. — (*μειδιῶσα*) Τις γυλόπηττες; Βένιερος. — Μάλιστα. Τις μπιζολίτσες θὰ τις φυλάξῃς γιὰ τὸ βοάδω. Τὰ παντζάρια νὰ μὴν ξεγάσῃς νὰ τα βράσῃς ἀπὸ τὸρα, γιὰ νὰ τα ποτίσῃς τὸ ζεῖδι. Σοῦ συνοστῶ προπάντων τὸ ἄρνι: Τρεῖς καὶ ἐξήντα τὴν ὄκα.

Φραντζέσκα. — Πῶ, πῶ! Βένιερος. — Ἄν το κάψῃς, σὰν τὴν ἄλλη φορὰ, θὰ το περάσω στὸ λογαριασμὸ σου καὶ ξεῦρέ το. Τὸ ἴδιον ἂν κάμῃς πάλι πῶς ξεγάνεις νὰ βάλῃς ντομάτα, ἐπειδὴ δὲν σ' ἀρέσει ἐσένα...

Φραντζέσκα. — Ἄ, τί λέτε, κύριε... Βένιερος. — Ἔννοια σου ξέρω τί λέγω. Ἔλα, ἄντε καὶ γρήγορα, γιὰτὶ κοντεύει δέκα ἡ ὦρα. (*βλέπει ταχέως τὸ ὰρογόγιόν του*). Νὰ μοῦ κάμῃς κ' ἓνα καφέ, καὶ — ποῦ εἶσαι; — τὸ πρωὶ ποῦ συγριζίζεις ἐδῶ κάτω νὰ μένῃς ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερη ὦρα καὶ προπάντων λιγώτερες κουβέντες μὲ τὰ παιδιὰ. Ἄκουσε;

Φραντζέσκα. — Ἄ, τί λέτε, κύριε... Βένιερος. — Ἔννοια σου, ξέρω τί λέγω. Πήγαίνε. (*Ἡ Φραντζέσκα ἀνέρχεται τὴν κλίμακα, ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τοῦ ὄψοκομοστοῦ*).

Γεώργος (*Εἰσέρχεται ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ Βένιερος εἶρε*

ἔστραμμένος πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ὀμιλεῖ). Καλημέρα σας, κύριε Βένιερε.

Βένιερος. — (*στρεφόμενος*) Καλὴ μέρα σας... Μπα! ἐσὺ εἶσαι; Καλὴ μέρα, κύριε ἀνεψιέ! Ἄκουω κ' ἐγὼ ἓνα «κύριε Βένιερε». Δὲν θυμάσαι ὅτι εἰμι κὼλίγον τι θεὸς σου;

Γεώργος. — Κ' ἐγὼ κὼλίγον ἀνεψιός σας. Μάλιστα, τὸ θυμοῦμαι. (*μειδιῶ*)

Βένιερος. — Τί ἔχουμε λοιπόν, καλὰ; Γεώργος. — Εὐχαριστῶ...

Βένιερος. — Θὰ σ' ἔστειλε ὁ κύριος προϊστάμενος εἶ; Ἄρ' βέβαια, πότε μπορούμε νὰ σε ἰδοῦμε καὶ μεῖς λιγάκι παρὰ ὅταν εὐδοκῆσῃ ὁ κύριος προϊστάμενος; (*λαμβάνει ἓνα ἄσμοδ, τὸν ὁποῖον τοῦ τείνει ὁ Γεώργος*).

Γεώργος. — Ἦξεύρετε καλὰ ὅτι ἐγὼ ἐξήτησα νὰ σας βλέπω ὅποτε θὰ ἠθέλατε σεῖς.

Βένιερος. — Χρ! (*διατρέχω τὸν ἄσμοδ*) αὐτὸ εἶνε τὸ παράπονόν σου καὶ μοῦ κάνεις τὸρα τὸν ἄγγιον μὰ δὲν σοῦ τα εἶπα, παιδί μου; Ἦτο δυνατόν νὰ σε πάρω εἰς τὸ γραφεῖο...

Γεώργος. — (*διακόπτων*) ὦ, τὸ ξεύρω δὲν...

Βένιερος. — Ἄρ' οὐ δὲν μου περίσσευε θέσις καὶ ἄρ' οὐ μοῦ ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ δημιουργήσω νέαν διὰ σέ; (*Κάθεται πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ λαμβάνει γραφίδα*) δὲν σοῦ τα εἶπε καὶ ὁ Βέρλας; Ἦ μήπως ἔπρεπε νὰ βγάλω κανένα ἀπὸ τοὺς παλαιούς χωρὶς λόγο καὶ αἰτία; Ξεύρεις...

Γεώργος. — (*διακόπτων*) Ξεύρω...

Βένιερος. — Ἐγὼ γιὰ τοὺς συγγενεῖς μου γίνομαι θυσία. Ὅλοι ἔχουν νὰ λένε. Ἄλλὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ πρέπον τὸ θέτω ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, ἄ! — Στὴ δική σου περίστασι τίποτε ἄλλο δὲν μπορούσα νὰ κάμω, ἀπὸ μιὰ σύστασι θερμῆ. Τὴν ἔκαμα καὶ ἐπέτυχες. (*κυττάζει πάλιν τὸν ἄσμοδ*)

Γεώργος. — Δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι εἶχατε ὄλην τὴν διάθεσιν. Ἄλλὰ, πρέπει νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ νὰ μὴ θεωρῆτε τὸν ἑαυτὸν σας ὑποχρεωμένον εἰς κανένα. Ὅταν παρουσιάστηκα εἰς τὸν προϊστάμενόν μου καὶ με πῆρε, δὲν του εἶχατε ἀκόμη ὀμιλήσει, καθὼς μου εἶπε ὁ ἴδιος.

Βένιερος. — (*Ταρασσεται*) Μπα!

Γεώργος. — Πιθανόν νὰ το ἔκαματε ἀργότερα... δὲν ἤξεύρω... ἀλλὰ...

Βένιερος. — Κύριε ἀνεψιέ (*σύντονον*) νὰ σοῦ πῶ ἓνα λόγο; Εἶσαι κὼλίγον αὐθάδης.

Γεώργος. — Δηλαδή εἰλικρινῆς (*μειδιῶν*).

Βένιερος. — Ἔστω!

Γεώργος. — Ἔστω; εἶνε τὸ ἴδιον... Σεῖς δὲν εἶπατε ὅτι γίνεσθε θυσία διὰ τοὺς συγγενεῖς σας; Κ' ἐγὼ γίνομαι θυσία γιὰ τὴν ἀλήθειαν.

Βένιερος. — Γιὰ τὴν ἀλήθειαν... γιὰ τὴν ἀλήθειαν! ... γιὰ τὴν ἀλήθειαν!! Ὠραῖο Θεὸ λατρεύεις. Καὶ ἤλθες εἰς τὴν Ἀθήναν νὰ γίνῃς ἔμπορος! τί ἰδέα; Δὲν

ἐκαθίσουν καλλίτερα στὴν πατρίδα σου, νὰ μὴς στὸ Ἰεροσπουδαστήριον;

Γεώργος. — Ὁ ἔμπορος μπορεῖ νὰ λέγῃ ψέμματα· ἀλλὰ ὁ ἀνεψιός γιὰτὶ;

Βένιερος. — (*Πραυνόμενος δῆθεν*) Καλὰ, καλὰ, παιδί μου. Ἔτσι σὲ το εἶπα, γιὰ νὰ σε δοκιμάσω.

Γεώργος. — (*Μειδιῶν*) Τὸ πιστεύω.

Βένιερος. — Εἶσαι ἐξαιρετος νέος καὶ θὰ προσδεύσης. Φθάνει νὰ λὲς τὴν ἀλήθειαν πάντα σου. Δὲν ἀστυεύομαι. Γιὰ τὸ ψέμμα χρειάζεται ἐπιτηδειότης, τὴν ὁποῖαν πιθανόν νὰ μὴν ἔχῃς. Καὶ ψεύστης χωρὶς ἐπιτηδειότητα εἶνε — πῶς νὰ σου πῶ; — ὁ ὄνος τοῦ Αἰσώπου χωρὶς τὴν λεοντήν. Ἡ εἰλικρινεῖα εἶνε τὸ καλλίτερον ὄπλον τῶν ἀνεπιτηδείων. Αὐτὴ καμιά φορὰ εἴμπορεῖ νάντικαταστήσῃ καὶ τὴ σοφώτερη πονηριά. (*ὀμιλῶν, σημειῶναι ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ ἄσμοδ*) Νὰ, πάρε, παιδί μου, τὸ χαρτί σου... εἰς τὸν κ. ταμῖα νὰ σε πληρώσῃ. (*Κατέρχεται ἡ Φραντζέσκα μὲ τὸν καφέ*).

Γεώργος. — (*Μετὰ βραχείαν σιγὴν*) Μήπως ἤλθε ὁ θεὸς Παντελής; Μοῦ μήνυσε ὅτι θέλει νὰ με ἰδῇ γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι.

(Ἄκολουθεῖ).

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΤΗ

— «Τί κάνεις, γέρο μου, καὶ σὲ βλέπω, μιὰ νὰ σκαλώνῃς ἔστου θεόρατου αὐτοῦ βουνοῦ τοὺς κορτεροὺς βράχους, καὶ μιὰ νὰ κατρακυλιέσαι νὰ πέφτῃς καὶ νὰ ματώνεσαι, νὰ ξανασηκώνεσαι καὶ νὰ ξανασκαλώνῃς, νάνεβαίνῃς, νάνεβαίνῃς καὶ ὄλο αὐτοῦ νὰ βρίσκεσαι, μήτ' ἀψηλά, μήτε πάλι καὶ ὀλότελα στῆς κοιλάδας τὰ βάθια, λίγα βήματα νὰ κερδίζῃς, καὶ μ' ἓνα σου γλύστρημα ὄλα νὰ χάνουνται ἐξὸν ὅσο ἀνθρώπου μάτι δὲ διακρίνει, καὶ ὡς τόσο πάντα μὲ θάρρος νὰ ξαναρχίζῃς τάνηφορικὸ σου ταξίδι, καὶ νοιώθοντας πῶς ὅσο μικρὸ καὶ ἂν εἶναι τάνεβασμα, πάντ' ἀνέβασμα εἶναι, σὰν παλικαρί νὰ καταπιάνεσαι πᾶσα νέα φορὰ τὸ φοβερὸ τὸν ἀγῶνα, ἀκούραστος, ἐλπίδα γεμάτος καὶ δύναμη, ἀνοχητόκαρδος, ἀπὸ τὴ χαρὰ μεθυσμένος, τραγουδῶντας ἀντὶ νὰ γογγύξῃς, χαμογελῶντας ἀντὶ νὰ θρηνησῇ;

Τί νὰ εἶναι τὸ μεγάλο καλὸ ποῦ πολεμᾷς τόσα χρόνια νὰ φτάσῃς, τί κάστρο νὰ κυριέψῃς, τί δόξα νὰ ἀπολάβῃς, τί θησαυρὸ νὰ ποχτήσῃς; Εἶναι χρόνια ποῦ σὲ βλέπω νὰ τυραννίεσαι· χρόνια ποῦ λαχταρεῖς καὶ μὲ τὴ λαχτάρ σου μένεις. Νὰ σὲ λυπηθῶ ἄραγε, ποῦ ἐλπίζεις τάνελπιστα, ἢ νὰ σὲ συχαρῶ ποῦ καὶ στάνελπιστα ἐλπίζεις ἐσὺ;

— «Παιδί μου, εἶσαι νέος ἀκόμα, καὶ ἀπὸ Τέχνην δὲ ξέρεις! Τὴ βλέπεις ἐκείνη τὴν ἀθάνατη τὴν κορφή, ποῦ σύννεφα χρυσὰ τανε στεφανώνουν; Εἶναι τῆς Τέχνης τὸ βασίλειον ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐκεῖ ὄνειρεύτηκα ἀπὸ

μικρὸς νάνεβῶ κ' ἐκεῖ λαχταρῶντας καὶ πασιζόντας νάνεβῶ, θὰ ξεψυχήσω μιὰ μέρα. Δουλεύω, μέρα καὶ νύχτα δουλεύω, μὰ εἶναι βαρὺς ὁ ἀνήφορος, τὰ μονοπάτια τοῦ γλιστερά, καὶ βράχοι ἀπὸ ἀπέραντα ὕψη κορμασμένοι, σὲ φοβερίζουν ἀνάμεσα στὶς χαράδρες. Βλέπεις ἐκείνους ποῦ σὲ μέρη πολὺ ἀψηλότερα νάνεβουν κατῶρθωσαν, καὶ σὲ μύρια μικρὰ κορφοβούνια σκορπίστηκαν ὀλοτρόγυρα στὶς ραχοῦλες, μὰ πάντα χαμηλότερα, πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ τὸ μεγάλο τὸ κορφοβούνι, ποῦ περήφανο στέκει στὴ μέση; Τὴν ἀκούς τὴν ἀθάνατη τὴ μελωδία ποῦ κατεβαίνει ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω, ὡς κάτω στὰ βάθια τῆς σκοτεινῆς τῆς κοιλάδας, ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀνθρώπινη ξεσκίζει τὰ στήθια τῆς ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία; Ὡς ἐκεῖ κατεβαίνει ἡ παρήγορη μουσικὴ τους, καὶ ὡς τόσο ἀπὸ τὸ θογκητὸ καὶ ἀπὸ τοὺς βαρεῖους στεναγμοὺς ἄλλοι δὲν τὴν ἀκούν παρὰ μόνον κείνοι ποῦ βαρεμένοι καὶ ἀπελπισμένοι σιμώνουν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ βουνοῦ τίς ρίζες καὶ στὴν πρασινάδα τοῦ γυρεύουν ἀνάπαψη, δροσίζοντας τὴν καρδιά τους μὲ τὰ γέρι ποῦ τοὺς φέρνει τέτοια θεῖα μουσικὴ στ' ἀλαφρὰ του φτεροῦνικα.

Βλέπουμε τοὺς καλότυγους ἐκείνους, ποῦ ὡς τὰ μισὰ ἀνεβῆκανε, ἀκούμε τὴ μαγικὴ τὴ μελωδία τῆς τέχνης τους, καὶ πάλι στὸ κορφοβούνι, στ' οὐρανογεῖτονον κορφοβούνι στηλώνεται ἡ ματιά μας! Ὅνειρο πῶς εἶναι τὸ τέλειον τὸ ξέρουμε, καὶ ὅμως στὸ θρόνον τοῦ γύρω ἀγωνιζοῦμαστε νὰ παρασταθοῦμε!»

Καὶ ξανάρχισε ὁ γέρος νὰ σκαλώνῃ, νὰ πιάνεται ἀπὸ πέτρες, ἀπὸ χώματα καὶ ἀπὸ ρίζες, νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σηκώνεται, νὰ πληγώνεται καὶ ὡς τόσο νὰ μὴ γογγύξῃ, νάνεβαίνῃ, ν' ἀνεβαίνῃ, καὶ ἄξαφνα νὰ κατρακυλή, μὰ πάντα νὰ κερδίζῃ ἀσήμεντο ὕψος στάνεβασμά του, ὡσπου, περνῶντας χρόνια κατόπι τὸν εἶδα σὰν μερμυγὴ νὰ σαλεύῃ σὲ γκρεμνοὺς ἀψηλότερους καὶ ἀκόμα νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σηκώνεται, νὰ σκαλώνῃ καὶ νὰ κατρακυλιέται, καὶ ὡς τόσο πάντα νὰ χαιρέται καὶ νὰ τραγουδᾷ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ τυράννισμα.

— «Τί εἶναι ποῦ σὲ κάνει, γέρο μου, καὶ τραγουδαῖς ἀκόμα, τοῦ φωνάζω ἀπὸ κάτω, καὶ δὲν πεθαίνεις ἀπὸ τὴ σκᾶση, ποῦ νάνεβῃς οὔτε στὰ μισὰ δὲ θενὰ προφτάσῃς.

— «Ἡ ἐλπίδα, παιδί μου, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη τῆς τέχνης.

— «Καὶ ποιὸς μὲ ζωὴ ἀνθρώπου πρόφτασε νάνεβῃ ὡς τὸ λαμπρὸ τὸ κορφοβούνι, ποιὸς νὰ κολυμπήσῃ στὰ θάνατον ἐκεῖνο τὸ σῶς;

— «Κανένας, παιδί μου, κανένας!»

Καὶ χάθηκε ἡ φωνὴ του στὸ κατρακυλισμα, καὶ ξανακούστηκε τὸ τραγούδι του στὸ νέο τάνεβασμα.

“ΔΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,”

ΟΝΕΙΡΑ

Κάτω στὴν ἔρημην ἀμμουδιά, τὸ μοσχοδόλο ἀγέρι,
ἀπὸ ἄλλες χώραις μακρινῆς, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιά μέρη,
μιά θεία, μιὰ πρωτάκουστη, μοῦ φέρει μουσική,

σφαλλῶ τὰ μάτια, στὰ χλωκὰ χαδέματα τοῦ μπάτη
καὶ βλέπω, φῶτα μαγικά καὶ μαγεμένα πλάτη
κ' ὅ,τι ἄλλο δὲν ἀπάντεχα, τὸ βλέπω μέσα ἐκεῖ.

Ἄγγελοι γοργοφτέρωτοι, φιλιούνται στὸν αἰθέρα,
λαμπροὶ, φωτοπερίχυτοι μέσα στὴ θεία ἡμέρα
κ' ἄνθια τριγύρω τους σκορποῦν, ὠραῖα καὶ ἀστραφτερά

καὶ βλέπω στὰ φιλήματα, στὴν ἁρμονία, στὰ κρίνα,
στὰ φτερουγίσματα, παντοῦ, τὰ ὄνειράτά μου ἐκεῖνα
ποῦ μέσα μου ἐγεννήθησαν καὶ ζῆσαν μιὰ φορά.

(Ἀθήνα)

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Ο ΖΟΛΑ ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ «Oeuvre».

Ὁ Haydn, εἶναι ἡ ρητορική χάρις, ἐλαφρὰ
τρεμουλιαστὴ μουσικὴ γράϊς μάμης πουδραρισμέ-
νης. Ὁ Mozart, εἶναι τὸ προδρόμον πνεύμα, ὁ
πρῶτος ὅστις ἐγράφε διὰ τὴν ὀρχήστραν πορείαν
ὠρισμένην. Καὶ ζοῦν πρό πάντων ἕως τῶρα οἱ
δύο οὔτοι, διότι ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθη ὁ Beethoven
... Ἄ! ὁ Beethoven, ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις εἰς τὴν
γαλήνην θλίψιν, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος πρό τοῦ
τάφου τῶν Μεδίκων! Μέγας φιλόσοφος, ζυμωτὴς
τοῦ μυελοῦ, διότι πάντες οἱ μεγάλοι τῆς σή-
μερον, ἐκ τῆς μετὰ χοροῦ συμφωνίας ἐξεκίνησαν!

Ὁ Weber, διαβραίνει διὰ ρομαντικῶν τοπειῶν,
σφύρων τὰ νεκρικά του ἔργα, ἐν μέσῳ ἰτεῶν
κλαίουσῶν καὶ δρυῶν μὲ σπασμένους κλάδους....

Ὁ Schubert τὸν ἀκολουθεῖ ὑπὸ τὴν ὠχρὰν
σελήνην, κατὰ μήκος τῶν ἀργυρῶν λιμνῶν... Καὶ
ἰδοῦ, ὁ πλήρης ἐξόχων χρυσμάτων Rossini, ὁ
τόσον εὐθυμὸς, ὁ τοσοῦτον φυσικός, μὴ φραντί-
ζων διὰ τὴν ἐκφρασίαν, περιφρονῶν τὰς κρίσεις
τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶναι ὁ εὐνοοῦ-
μένός μου, ἄ! ἄχι, βεβαίως! καὶ ὅμως τοσοῦ-
τον ἄξιος θαυμασμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν
κινοτυπιῶν του, τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων
τὰ ὁποῖα ἐπιτυγχάνει ἐκ τῆς συσσωρεύσεως τῶν
ἤχων καὶ τῆς ὑψηλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ
θέματος... Οἱ τρεῖς οὔτοι ἔδρασαν ὅπως κατα-

λήξωσιν εἰς τὸν κατεργάρον Meyerbeer, ὅστις
ἐπωρελήθη ἀπὸ ὅλα, εἰσάγων μετὰ τὸν Weber
τὴν συμφωνίαν εἰς τὸ μελόδραμα, δίδων δραμα-
τικὴν ἐκφρασίαν εἰς τὸ ἀμελές τοῦ Rossini ὕφος!
Ἄ! θαυμάσιοι ἤχοι, ἡ φουδαλικὴ πομπή, ὁ
στρατιωτικὸς μυστικισμὸς, ἡ φοικίσις τῶν φαν-
ταστικῶν μύθων, κρυφὴ πάθος διασχίζουσα τὴν
ἱστορίαν! Καὶ πόσα εὔρε! τὴν εἰδικότητα τῶν
ὀργάνων, τὰ δραματικά μετ' ἀπαγγελίας ἔργα
συνδεύμενα ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, τὴν τυπικὴν
φρασίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ὅλον τὸ ἔργον εἶναι οἰ-
κοδομημένον. Ἐνας ἄνθρωπος πολὺ ἀπλοῦς.

Ὁ Berlioz ἀνέμηξε καὶ τὴν φιλολογίαν εἰς
τὰ ἔργα του. Εἶναι ὁ διὰ τῆς μουσικῆς ζωγρα-
φίας τὸν Σαϊκσπῆρον, τὸν Βιργίλιον, τὸν Γκαίτε.
Ἄλλ' ὁποῖος ζωγράφος! ὁ Delacroix τῆς μου-
σικῆς, ἐκεῖνος, ὅστις ἔκαμε νὰ λάμψουν οἱ ἤχοι
εἰς ἀπαστραπτούσας ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων.
Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ, ρομαντικότητα εἰς τὸ κρανίον.
ἀνεξίτησελάν, ἥτις τὸν παραφέρει, ἐκστάσεις ὑπερ-
άνω τοῦ ζηνίθ. Κακὸς κατασκευαστὴς μελόδρα-
μάτων, θαυμάσιος ἰδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπαιτῶν κἀποτε
πολλὰ ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν, τὴν ὁποίαν τυρκαίνει,
σπρώγων εἰς τὸ ἔπακρον τὴν προσωπικότητα
τῶν ὀργάνων, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι δι' αὐτὸν
προσωπικότης. Ἄ! ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπε διὰ τὰ
κλαρινέτα: «Τὰ κλαρινέτα εἶναι αἱ ἀγαπώμεναι
γυναικες!» Ἄ! τοῦτο πάντοτε μὲ ἔκαμε νὰ αἰ-
στανθῶ φοικίσις, διατρέγουσαν τὸ δέμα μου...

Καὶ ὁ Chopin ὁ τόσον νεωτεριστὴς ἐν τῷ βυ-
ρωνισμῷ του, ὁ ἐκ τῆς ἀσθενείας τῶν νεύρων
ἀφροσπασθεὶς ποιητὴς! Καὶ ὁ Mendelssohn ὁ ἀν-
επιληπτος οὗτος γλύπτης, ὁ Σαϊκσπῆρος μὲ ὑπο-
δραματικὰ χοροῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ χωρὶς λόγια
τραγουδάκια εἶναι κοσμήματα διὰ τὰς κυρίες!

Ἄ! ὁ Schumann ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀπόλαυσις τῆς
ἀπελπισίας! Ναι, τὸ τέλος ὄλων, τὸ τελευταῖον
ἔσμα μελαγχολικῆς καθαρότητος, πλανώμενον ἐπὶ
τῶν ἐρειπίων τοῦ κόσμου! Ἄ! ὁ Wagner, ἡ θεό-
της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνσαρκούνται αἰῶνες μουσικῆς!
Τὸ ἔργον του εἶναι ἡ ἀπέραντος κίθωτός, ὅλαί αἱ
τέχναι εἰς μίαν. Ἄ! πῶς τὰ ζωντανεῖ τὰ πρό-
σωπα ποῦ παρουσιάζει! Τέλος ἡ ζωσα ὀρχήστρα,
ξεχωριστὴ τῆς ζωῆς τοῦ δραματός. Ὅποια θυσία,
παντὸς τετραμμένου, τῶν νεκρῶν τύπων! καὶ τί ἐπα-
ναστατικὸν πτερύγισμα διὰ τὸ ἄπειρον! Τὸ ἐναρκτή-
ριον τοῦ Tannhauser εἶναι τὸ ὑπέροκτον ἀλ-
ληλουῖα τοῦ νέου αἰῶνος. Κατ' ἀρχάς, τὸ ἔσμα
τῶν προσκυνητῶν, τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα, ἡσυχον,
βαθύ, μετὰ παλμῶν βραδείων ἀκολουθῶν αἰ φωνῶν
τῶν σειρήνων, αἰτινες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀπο-
πνίγουσιν, αἱ ἡδυπάθειαι τῆς Ἀφροδίτης, πλήρεις
ἡδονῶν ἐκνευρίζουσῶν, ἀποναρκοῦσας χαυνώσεως,
αἰτινες καθίστανται ὁλονὲν ὑψηλότεραι, ἀγέρωχοι,
ἄτακτοι καὶ αἰφνης τὸ θρησκευτικὸν θέμα, τὸ ὁποῖον
βαθυμῶν ἐπανερχεται ὡς φυσικὴ τῆς ψυχῆς ἐπάνοδος
πρὸς τὸν Θεόν, τὸ ὁποῖον ὑπερτερεῖ ὄλων τῶν ἄλλων
ἔσμάτων καὶ τὰ μεταβάλλει εἰς ὑπερτάτην οὐρα-
νίαν ἁρμονίαν, ἵνα τὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν πτερυγῶν θριαμ-
βευτικοῦ ὕμνου!

Ἰωάννης Μουσελός.

ΦΘΟΝΟΣ

Μὲ ὑπεδέχθη μὲ χαρὰν ἀληθινήν. Ἦρε γλυκὺ
χαμόγελο στὰ μακραμένα χεῖλη της καὶ ἤρχισε νὰ
μοῦ λέγῃ μὲ δαχτυλίσματα, ὅσα τῆς συνέβησαν κατὰ τὸ
διάστημα τοῦ χωρισμοῦ μου.

— Ἄχ! θεῖέ μου, ὁ Γεωργάκης μου εἶναι καλός,
μ' ἀγαπᾷ, μὲ λατρεῖ, αἱ ἐργασίαι πηγαινοῦν ὅλο
στό καλὸ, τὰ παιδάκια μου—θὰ ἰδῆτε καὶ εἶνε
περιττὸ νὰ σᾶς τὸ λέγω—εἶνε παχουλὰ καὶ ροδοκό-
κινα. Γερά παιδιὰ! τὰ ἀνατρέφω χωρὶς πολλὰ ρούχα
καὶ τ' ἀρίων στὸ ὑπαιθρον νὰ τὰ δέσνη ὁ ἄερας καὶ
νὰ τὴν καίῃ ὁ ἥλιος.

Ἄ! αὐτὰ, μοῦ ἐράνησαν, ὅτι δὲν προδίδουν οὔτε
σιανὴν δυστυχίας καὶ ὅμως... καὶ ὅμως τὰ χεῖλη
ποῦ μοῦ ἐμετροῦσαν τὰ στοιχεῖα τῆς εὐτυχίας, ἦσαν
μαραμμένα καὶ τὰ στήθη τὰ διέσχισε βαθύς στεναγ-
μὸς, ὅταν μοῦ τὰ εἶπε ὅλα καὶ δὲν εἶχε πλέον τίπο-
τε νὰ μοῦ εἴπῃ. Τί ἄρα γε εἶχε νὰ προσθέσῃ; ποῖ
ἦτο τὸ σύννεφο ποῦ διέχυνε τόσην σιανὴν, εἰς ὅλην

αὐτὴν τὴν φωτεινὴν εἰκόνα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς
ζωῆς;

Ἐνῶ ἐσυλλογιζόμην αὐτὰ, ὡς συγγενῆς καὶ ὡς
ψυχολόγος, μία ἰδέα μοῦ ἐγεννήθη, ὅταν εἶδα τὸν
σὺζυγον τῆς ἀνεψιάς μου, ἀκμαῖον καὶ ὠραῖον, νὰ
ἔρχεται κρατῶν εἰς τὴν ἀγκάλην του, τὸ μικρὸ
ἄγγελουδί του.

— Ναι, αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ Σοφία τὸν ζηλεύει.
Μὰ ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷ... μὰ ὁ ζηλιάρης δὲν συλλο-
γίζεται, δὲν βλέπει, μόνον ἓνα πρᾶγμα ξεύρει...
ζηλεύει.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἐνόμισα ὅτι ἔλυσα τὸ
ζήτημα, καὶ ἀπεράσιμα κατόπιν ὡς ἱατρός, νὰ
θεραπεύσω τὸ δυστυχισμένον κορμί της, τὸ ὁποῖον
ἔγερνε χαμηλὰ σὰν κυπαρίσσι, ποῦ ὁ ἄνεμος ἐσά-
λευε τὴν ρίζα του.

Τὴν νύκτα ἄκουα πικρὸς στεναγμοὺς καὶ τὸ
πρῶτὸν τὴν ἐβλεπα μὲ μάτια κόκκινα, ποῦ ἐφα-
νέρονταν, ὅτι πέρασε ἀκόμα μιὰ νύκτα αὔπνη.

Ἐνα πρῶτὸν, τὴν ἐπλησίασα. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν
ἔρωτῶν, διότι ἀπέφευγε ὅσο μπορούσε τὴν κατὰ
μόνας συνδιαλέξιν.

— Σοφία μου, κἀμνομε ἓνα ταξιδάκι. Θὰ
χαρῆ ἡ θεία σου ἂν σὲ εἶδῃ καὶ τὸ βουβὸ σπῆ-
τί μας, θὰ ζωντανέψῃ ἀπὸ τὰ γέλοια τῶν ἀγ-
γελουδιῶν σου.

Ἦ ματιὰ της φωτίσθηκε ἀπὸ φλόγα παράξενη
καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἄρχισε νὰ βηματίζῃ
γρήγορα γρήγορα καὶ ἐπειτὰ στάθηκε ἀντίκρου
μου καὶ μὲ ματιὰ σβυσμένη καὶ θολῆ, μὲ σταυ-
ρωμένα χεῖρα, εἶπε.

— Ὅχι, θεῖέ μου.

— Μὰ γιατί; Ὁ Γεωργάκης δέχεται.

— Ἄ, τοῦ τὸ εἶπατε;

— Βέβαια καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε ὅτι θὰ κάμῃ
ὅ,τι ἀπορροῖσῃ σὺ. Ἄκουσέ με, πρέπει νὰ δεχθῆς
ἐδῶ βλέπω, πῶς ὑποφέρει. Δὲν συλλογίζεσαι τὸν ἄν-
δρα σου, τὰ παιδιὰ σου... Γιατί νὰ τοὺς πικραί-
νῃς ἄδικα. Ἐστὶ ἀρρωστη δὲν εἶσαι ἓνα ταξεί-
δάκι, θὰ σὲ ζωντανέψῃ. Ἴσως ἡ μονοτονία ποῦ
ζῆτε...

Ἦ Σοφία ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅταν μιὰ γυναι-
κα κλαίῃ, θὰ πῆ, πῶς εἶνε ἐτοιμὴ νὰ ἐξομολογηθῇ.

Ἦρα τὸ ὑγρὸ καὶ παγωμένο χεῖρ της μέσα
στὰ δικά μου καὶ περιμένα ν' ἀκούσω καμμιὰ συ-
ζυγικὴ ἀπιστία, ἀπὸ κείναις, ποῦ μὲ τόσην ἐλα-
φρότητα τίς ἐβαπτίσασαν ἐλαφρότητα καὶ αἱ ὁ-
ποῖαι ὅμως βαρύνουν εἰς τὸν οικογενειακὸν βίον,
σὰν μολύβι.

— Ἄχ, θεῖέ μου.

— Λέγε, κόρη μου, ἀνοιξε τὴν καρδιά σου σὲ μένα.
Ἄ! γὰρ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους εἶνε καὶ ὁ φρόνιμος
ἄνθρωπος, δὲν κυριεύεται ποτέ ἀπὸ τὴν πίκρα.

— 'Ακούστε με... ὄχι, καλλίτερα νὰ μὴ σᾶς πῶ τίποτε... Τὰ εἶπα στὴ νουνά μου καὶ γέλασε· μὲ νῦρε ἀνόητη.

— Λέγε, δὲν θὰ γελᾶσω. Ὅσο ἀνόητη καὶ ἂν ἦνε ἡ αἰτία, ἐγὼ ἕνα πρᾶγμα θὰ διῶ μόνο, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία σὲ βασανίζει.

— Ἄχ, θεῖέ μου, εἶδετε τὴ γειτόνισσα ποῦ μᾶς ἤλθε χθές;

— Ἐκείνην τὴν ξανθούλα, τὴν ἀνοιχτόκαρδη;

Ἐξέφρασε τόσον μίσος τὸ βλέμμα τῆς Σοφίας, ὅταν μού ἔριψε ἐκεῖνο τὸ «νὰ» στὸ πρόσωπο, ὥστε ἐνόμισα, ὅτι ἐμάντευσα πολλὰ πράγματα.

— Ἄχ θεῖέ μου, αὐτὴ ἡ γυναίκα μὲ γλωσσοτρῶγει.

— Τί εἶπες;

— Ἄχ! νὰ μὴ γελᾶσετε.

— Λέγε, εἶπα, μὲ ἀπορία.

— Ναι, θεῖέ μου, αὐτὴ ἡ γυναίκα ντύνεται, τρώγει, κοιμάται, γιὰ νὰ τὴν ἴδουν οἱ ἄλλοι. Ὁ ἄνδρας τῆς δὲν ἔχει δυνάμεις γιὰ τόσα ἐξόδα καὶ ὅμως τὸν ἐξάντλει, ἀπορροφᾷ τὸ χρῆμα ποῦ θὰ στυλώσῃ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν τῆς, μὲ ἀσυνείδησία καὶ πάλιν τὸ μάτι τῆς εἶνε καρφωμένο στὸ σπῆτι μου, ποῦ πάγει τακτικά σὰν ρολόγι καὶ δὲν ἔχει ὅπως βλέπετε τίποτε περιττό.

Τὸ μάτι τῆς τὸ νοιώθω καρφωμένο ἐπάνω μου ἀκατάπαυστα καὶ τὸ μάτι αὐτὸ τὸ βιάσκανο μὲ λιώνει, μὲ ἀκοντᾷ στὸν ἄξο, μὲ θανατώνει.

Μοῦ ἔφρανε ὅτι ἄκουσα πολλά.

— Μὰ αὐτὰ, παιδί μου, δὲν εἶνε λογικά.

Ἄχ! σᾶς τὸ εἶπα· κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ μαρτύριό μου, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ θεραπεύσῃ. Αὐτὴ ἡ γυναίκα μὲ θανατώνει. Δὲν τὸ πιστεύετε καὶ ὅμως εἶνε ἀπλούστατον. Ὅλο ἐμένα συλλογίζεται. Τί θὰ φορέσω, ποῦ θὰ πάγω, πότε θὰ γελᾶσω ἐμένα καὶ ἡ ἀδιάκοπη αὐτὴ περὶ ἐμοῦ σκέψις, μὲ θανατώνει.

— Μὰ τότε γιατί δὲν θέλεις νὰ ταξιδεύσῃς;

— Γιατί; Ἄχ! δὲν τὸ καταλάβατε.

— Μὰ πῶς θέλεις...

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀπλούστατον. Τὸ μάτι τῆς τὸ φαρμακερὸ, μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ καὶ νὰ ναυαγήσῃ τὸ βαπόρι ἢ νὰ πάθῃ τίποτε κανένα παιδί μου. Ἐγὼ παρακαλῶ νύχτα μέρα τὸ Θεό, ἂν ἦνε νὰ πάθῃ κανεὶς μᾶς, νὰ πάθῃ ἐγὼ καλλίτερα. Ὁ Θεὸς μὲ ἀκούει καὶ βλέπετε, πεθαίνω μὲ τὴν πεποιθήσιν; ὅτι μὲ θανατώνει ἡ ματιὰ τῆς γειτόνισσας καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐπέσυρα θεληματικῶς τοὺς κερωνοὺς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ σώσω ἐκείνους ποῦ ἀγαπῶ.

Ἡ λογικὴ μου ἐναυάγησε ὅλη, μὲ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά τῆς. Ἡ ἀνεψιά μου, εἶνε γυναίκα χαμένη συλλογίσθηκα καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ.

Μοῦ ἔτυχε μία ἄλλη τοιαύτη ἀσθενής. Ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ τῶν προλήψεων θύματα καὶ ἀπέθανε χωρὶς παράπονα καὶ χωρὶς νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸ κακὸν βέμμα, ποῦ τὴν παρέσυρε. Μὲ τὴν βεβαιότητα

μάλιστα, ὅτι εἶνε ἠρώϊς, ἀποθνήσκουσα διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἐφυγα μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἢ ἀνεψιά μου δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον, ἀνέφερα τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἰατρὸν τῆς καὶ τὸν συνεβούλευσα νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ πειστικὰ μέσα, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ταξιδεύσῃ.

Μετὰ πέντε μῆνας ἐπέστρεψα καὶ ἡ Σοφία δὲν εἰμποροῦσε πλέον νὰ κινηθῇ. Ἦτο κλινήρης.

— Δὲν σᾶς τὸ εἶπα; μοῦ εἶπε μὲ βαθὺν στεναγμόν, μ' ἐθανάτωσε ἡ ὄχνητρα. Καὶ ὁ Θεὸς μου δὲν τὴν τιμωρεῖ.

Παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ μοῦ ἔδειξε μέσα εἰς τὸν γλοερὸν κῆπον, ἕνα ὠραῖο σπητάκι ξύλινο, ἀσπροβαμμένο.

— Βλέπετε; αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶνε δικό τῆς μ' ὅλην τὴν σπατάλην τῆς, μ' ὅλα τὰ ἀτοπήματά τῆς καὶ μ' ὅλην τὴν ἀκαταστασίαν τῆς, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι τώρα στάχτη τὸ σπητάκι τῆς. Ὅσον πάγει γίνεται μεγάλη καὶ τρανὴ καὶ ἐγὼ... ἄχ, ἐγὼ θ' ἀρίσω τὸ Γεωργάκη μοναχὸ καὶ τὰ παιδιά μου ὀραφὰ.

Ἐκλαψε καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἔβρεχαν τὸ ληωμένο πρόσωπό τῆς... τὰ τελευταῖα δάκρυα ποῦ ἔχουσε, μ' ἐφάνεωσαν τὸ μυστικὸ τῆς.

Δὲν τὸ εἶπα ποτὲ εἰς κανένα καὶ μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ καιροῦ, ἐμπρὸς στὸ νεοκαμμένο τάφο τῆς, ἐψιθύρισα μὲ πόνον ἀπερίγραπτον.

— Ἄχ δυστυχισμένη!! δὲν σ' ἐθανάτωσε τὸ βιάσκανο τῆς γειτόνισσας μάτι. Ὁ, τι σ' ἐθανάτωσε, ἦταν ὁ φθόνος.

Ναι, χωρὶς καθόλου νὰ τὸ ὑποπτευθῇ ἡ ἀθώα καρδιά τῆς, ἐξήλθε τὴν εὐτυχίαν τῆς γειτόνισσας καὶ ἡ ζήλια αὐτὴ τὴν ἐθανάτωσε.

Καὶ βέβαια ἡ πρόληψις κάμνει τὸν ἄνθρωπο πολὺ δυστυχῆ, ἀλλὰ ἡ ζήλια, ὁ φθόνος, τὸν ὅποιον οἱ ποιηταὶ περιγράφουν γλωμὸ καὶ ἄσχημο, φαρμακώνει μὲ φαρμάκι ἀλάθευτο.

Τί παράξενος μηχανισμὸς ἡ καρδιά τοῦ φθονεροῦ. Δὲν μπορεῖ νὰ χερῆ τὴ δικὴν του εὐτυχία καὶ κάμνει καὶ τοὺς ἰδικούς του δυστυχεῖς, ἀπλούστατα ἀπὸ λύπην... διότι ὁ ἄλλος εὐτυχεῖ ἢ θὰ εὐτυχήσῃ.

Ἄλξιάνδρα Παπαδοπούλου.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

Μυθιστορία Η. ARDEL.

(Συνέχεια σελ. 6).

Ἐκείνος ἐστράφη ἐξαρτισμένος καὶ ἐστάθη:

— Ἰσαβέλλα!... Σεῖς ἐδῶ!

— Ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ, αὐτοπρόσωπη, καθὼς βλέπετε, ἐπρόσθεσε μὲ πρόσχαρην καὶ παιγνιδιάρικην φωνήν,

τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Μήπως ἔχετε τὴν ιδέαν ὅτι ὑπάγεται τὸ Veney ὑπὸ τὴν ἀπόλυτόν σας δικαιοδοσίαν, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλον κανένα θνητὸν νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτήν;

— Δὲν θὰ ἦτο καθόλου νόστιμον ἐκ μέρους μου ν' ἀποδεχθῶ τὴν ἀξίωσιν αὐτὴν, ποῦ μ' ἀποδίδετε, εἶπε μὲ τὸν ἴδιον τόνον ποῦ μεταχειρίσθη καὶ ἐκείνη. Καὶ ἂν ἐγνώριζα πῶς ἐμελλετέ νὰ ἐλθῆτε, θὰ...

— Θὰ ἤρχεσθε βέβαια νὰ μὲ παραλάβετε, δὲν εἶν' ἔτσι. Θὰ ἦτο μεγάλη εὐγένεια ἐκ μέρους σου, ἐνῶ μάλιστα φαίνεται νὰ εἶσαι ὄχι ὀλίγον ἀπησχολημένος ἐδῶ.

Ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων τῆς καὶ μὲ κάποιον ἰδιαιτέρον χαμόγελον, ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς ὠλισθήσε διὰ μέσου τῶν μεγάλων τῆς βλεφαρίδων πρὸς τὴν Αἰλιαν, ἥτις ἀνέβαινεν ἤδη τὴν κλίμακα.

— Ἀπησχολημένος; ἀπορροφημένος; Θεέ μου, ὄχι περισσότερο ἀπὸ τὰ Παρίσια, ὅταν ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὲ βλέπω κάθε μέρα.

Ἐκείνη εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν προσβολήν. Δὲν ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπόκρισιν καὶ ἐπανέλαβε μειδιῶσα.

— Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν ἐτοποθέτησες τὴν λέξιν «εὐχαρίστησις» ἐξ ἀπλῆς πολιτικῆς καὶ ἐπιτρεψέ μου νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι θ' ἀπολαύσῃς ἐπ' ἀρκετὸν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος εὐχαρίστησιν.

Προσέκλινεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ θὰ ἦτο ἀδιακρισία μου νὰ ἐρωτήσω ποῖα εὐτυχῆς συμπτώσις σᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὸ Veney;

— Σύμπτωσις, μάλιστα... ἀλλ' εὐτυχῆς! ἡ λέξις ἐπιδέγεται συζήτησιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Γνωρίζεις ὅτι ὁ πατέρας μου κάμνει ἐξοχὴν εἰς τὸ Evian, καὶ ἡ μητέρα, ἀποφασισμένη νὰ τὸν συνοδεύσῃ, μὲ παρέσυρε μαζί τῆς διὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὰ μικρὰ μου. Ἄλλ' εἶχαμεν ἀθλιώτατον καιρὸν εἰς τὸ Evian, πολὺ κρύο. Ἡ Σαβίνη μου ἐκρουλόγησεν ἄσχημα καὶ ἔβηκεν πρὸς μεγάλην μᾶς ἀνησυχίαν. Ὁ ἰατρὸς μὲ ὑπεχρέωσε νὰ τὴν φέρω εἰς θερμότερον σταθμόν, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης καὶ τέλος μοῦ ὑπέδειξε τὸ Veney.

— Ὅθεν δυνάμεθα νὰ εὐγνωμονώμεν τὸ μητρικόν σας φίλτρον ποῦ σᾶς ὠδήγησε πρὸς ἡμᾶς, εἶπε μετ' ἐλαφροῦ σκώμματος τῆς φωνῆς, τὸ ὅποιον ἐκείνη δὲν ἀντελήφθη. Ἦτο γελασμένη τρομερὰ ἂν ἐπίστευεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀληθινὴν ἀφορμὴν τοῦ ἐρχομοῦ τῆς εἰς τὸ Veney. Ἐνοοῦσε ὅτι τὴν ἐξέπληττεν ἡ παράταξις τῆς διαμονῆς του ἐκεῖ. Ἴσως ἴσως φλύαρος φήμη νὰ τῆς ἔφερεν εἰς τὴν ἀκοήν τῆς, συνηνωμένα τὰ ὀνόματα τῆς μῖς Evans μὲ τὸ δικό του. Καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐλθῇ διὰ νὰ μάθῃ κατὰ πόσον ἔπρεπε νὰ φοβῆται τὴν ἀγνωστον αὐτήν.

Χωρὶς ἄλλο εἶχεν ἐλθῇ προετοιμασμένη ν' ἀντιμετωπίσῃ πᾶσαν σύγκρουσιν ἢ καλλονὴν τῆς ἦτο θαυμάσια, ὅταν κατέβῃ εἰς τὸ πρόγευμα διεγειρούσα

κατὰ τὴν διάβασίν τῆς, τὸν ἀσυναίσθητον ἐκείνον ψιθυρισμὸν τοῦ θαυμασμοῦ, ποῦ τόσον ἠγάπα, μέχρι λατρείας, νὰ ἀκούῃ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ διεσκέδαζε συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ Ροβέρτου χαμηλοφώνως, ὡς διὰ νὰ τὸν ἀπομονώσῃ ἀπὸ τοὺς παρακαθημένους ζένους καὶ νὰ διαπιστώσῃ ὑπερηφάνως τὴν φυσικὴν οἰκειότητά ποῦ εἶχον ὡς ἐκ τῶν συγγενικῶν δεσμῶν. Ἦσθάνετο πρὸ πάντων εὐθυμον χαρὰν διότι ἠνάγκαζε τοιουτοτρόπως τὸν Ροβέρτον νὰ στρέφῃ τὴν προσοχὴν του ἀπὸ τὴν μῖς Evans ἐκείνην, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ἐξ ἀρχῆς ἐνόησεν ἐπιφύβον ἀντιζήλον. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐνοήσῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς.

— Αὐτὴ ἡ μικρὰ Ἀγγίλις, εἶνε τὸ πρότυπον ποῦ ὠνεύρευσθε ἀπὸ τὸ Παρίσι; ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν Ροβέρτον ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητὸν ἐξήλθεν ἡ Αἰλιαν. Ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶνε ἀτυχῆς... κατὰ τὰ φαινόμενα τοῦλάχιστον... Τὰ συγχαρητήριά μου Ροβέρτε.

Ἐμίλει μ' ἐλαφρὸν τόνον, ἐξηπλωμένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον τῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου διὰ τῶν ἡμικλείστων τῆς βλεφαρίδων εἶχεν ἐξετάσῃ προσεκτικῶς τὴν Αἰλιαν. Ὁ Ροβέρτος δὲν τὴν διέκοψε καὶ ἐκείνη ἐξηκολούθησε θέλουσα νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀποκριθῇ.

— Γνωρίζεις, φίλε μου, ὅτι οἰκτεῖρω ὀλίγον τὴν μικρὰν αὐτήν; Ἴσως ἀποδίδει σπουδαιότητα εἰς τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὅποιον φαίνεσαι πῶς τὴν τιμᾶς, καὶ βέβαια θὰ εἶνε δυσάρεστος ἢ ἀπογοητεύσις τῆς τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὁ τόσον ἀφοσιωμένος καθυλιερός τῆς ἦτον ἀπλούστατα περιέργος παρατηρητής. Ὅσον ἀφορᾷ σὲ, θὰ μοῦ εἶσαι πιστεύω ὑποχρεωμένος ποῦ σὲ ἠνάγκασα νὰ ἐλθῆς εἰς τὸ Veney.

Τὴν ἐκοίταξε μὲ παράδοξον βλέμμα.

— Δὲν γνωρίζω τί μοῦ ἐπιφυλάττει στὸ τέλος ἢ ἐν Ἐλβετίᾳ διαμονή μου, ἀλλ' ὅπωςδήποτε θὰ σοῦ εἶμαι ἀληθινὰ εὐγνωμῶν πάντοτε διότι μὲ ἠνάγκασες νὰ ἐκλέξω ὡς πεδῖον τῶν παρατηρήσεών μου τὸ Veney.

Ἡ νέα γυνὴ ἠσθάνθη ἐλαφρὸν ῥίγος. Διατί ὠμίλει ὁ Ροβέρτος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ἦτο δυνατόν πράγματι, καθὼς τῆς ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ἐνστικτως, νὰ μὴ τοῦ ἦτο πλέον ἀδιάφορος ἡ νέα ἐκείνη; Ἐκεῖ ποῦ ἀπέτυχεν αὐτὴ μ' ὅλην τὴν ἰκανότητά τῆς, τὰ θελήγητρά τῆς καὶ τὴν μαγευτικὴν τῆς καλλονήν, θὰ ἐπετύγγανε λοιπὸν ἕνα παιδί δεκαεπτὰ ἐτῶν;

— Δοκιμάζει ἀπέναντι αὐτῆς τὴν ἀπλὴν περιέργειαν τοῦ ἐρασιτέχνου ψυχολόγου, ἐσκέφθη κατ' ἀρχάς. Τὸν διασκεδάζει καὶ τὴν σπουδάζει.

Τὸν διεσκέδαζε μονάχα; Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν ἀφ' οὗ ἦλθεν ἡ Ἰσαβέλλα δὲ μποροῦσε πλέον νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἦτο πολὺ πολὺ λεπτὴ ὥστε νὰ τῆς διαφύγῃ ἡ σημασία τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὅποιον ὁ Ροβέρτος ἐκοίταζε τὴν νεκρὰν κόρην, ὥστε νὰ μὴν καταλάβῃ ὅτι τοῦ ἐνέπνεεν ἐκείνη ἄλλο τι ἀπὸ ἀπλὴν πε-

ριέργειαν καλλιτεχνικήν. Καί κρύφιος χόλος τήν κατελάμβανεν ἐνκντίον τῆς Αἰλιαν. Ἐπήγε νά ἐπισκεφθῆ τήν κυρίαν de Crouville, ἀνυπόμονος νά τήν ἐξετάσῃ. Καί ὅταν ἀδιαφόρως δῆθεν ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον τὸ ὄνομα τῆς Αἰλιαν, ἤκουσεν ἐκείνην νά τήν ὀνομάζῃ «χαριτωμένο παιδί» καθὼς καί τήν λαίδυ Evans «ὄχι κοινὴ φύσιν, γυναικία ἐξόχως διακεκριμένην, καί ἀφοσιωμένην ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἄρσιν τῆς ἀνεψιᾶν». Καί ἀπαξ πού ἤρχισεν ἡ κυρία de Crouville ἐξηκολούθησε μὲ τὴν συνειθισμένην τῆς ζωηρότητα. «Ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ δὲν θά δοκιμάσῃ εὐτυχίαν τελείαν παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν πού θά ἰδῆ ἀποκατεστημένην τὴν πτωχὴν τῆς Αἰλιαν... τὸ ὅποιον δὲν θά εἶναι καί πολὺ εὐκόλον!» ἐπρόθεσε τελειώνουσα τὴν δημηγορίαν τῆς χαμηλοφώνως, ὡς νά ὠμίλει καθ' ἑαυτήν. Ἡ Ἰσαβέλλα κατ' ἀρχάς δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς τελευταίους τῆς αὐτοῦ λόγους, τοὺς ὁποίους ἤρπασε μὲ τὸ προσεκτικὸ τῆς αὐτῆ, καθὼς οὕτε εἰς τὸ ἀπροσδόκητον ἐπίθετον, τὸ ὅποιον ἐπρόθεσεν ἡ βαρὼν de Crouville εἰς τὸ ὄνομα τῆς κορασιδος: «Πτωχὴ Αἰλιαν...» Καί διατί; εἶχε λόγους ἀρὰ γε ἡ κ. de Grouville νά διακρίνη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκείνην πού ὀνόμαζε μικράν τῆς Αἰλιαν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Γράμματα καὶ τέχνη. Μεγάλην αἰσθησιν ἐνεποίησε καί πάλιν ἐν Γαλλίᾳ βιβλίον παλαιὸν μὲν τοῦ «Max Nordau», ἀρτίως δὲ μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ κείμενου τοῦ 1885 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχολογικὰ παράδοξα». Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ πολὺς συγγραφεὺς τῶν «Συνθηματικῶν ψευδῶν» καί τοῦ «Ἐκφυλισμοῦ» ἐκτιμᾶται ἐν Γαλλίᾳ ὅσον ὀλίγοι ἐκ τῶν ξένων, τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα μετὰ πολλοῦ πατάγου ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῶν ἰδίων των πατριδῶν. Ἐννοεῖται δὲν ἔμενεν ὅλως διόλου ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῆς ἐωλοκρασίας τοῦ γαλακτικοῦ σκόμματος, μάλιστα ὅσον ἀφορᾷ τὴν μανίαν του νά υπάγῃ διασήμεους ἄλλους ἀνδρας ὑπὸ ἰδιαιτέρας τάξεις νευρώσεων (ψυχώσεων ὅπως θά ἔλεγεν ὁ ἡμέτερος κ. Σ. Ἀποστολίδης) εἰς τὰς ὁποίας δίδει μοναδικούς διὰ τὴν πρωτοτυπίαν των τίτλους, π.χ. ἀβουλία ἢ ἡγολαλία, μακτοισμὸς ἢ μακσοχισμὸς. Ἐκ τοῦ τελευταίου του αὐτοῦ βιβλίου μεταφερόμεν τὴν ἐξῆς περὶ γυναικὸς παράγραφον. «Ἡ γυνή, ἥτις ἀναγινώσκει μυθιστορήματα, ἢ συγχάζει εἰς τὰ θέατρα δὲν γνωρίζει ἂν ὁ ἀνὴρ ὅστις τὴν πλησιάζει εἶναι ἐκεῖνος ὅστις τῆς χρειάζεται· διότι δὲν ἔχει τὸ ὄργανικὸν ἰδεῶδες, ἀλλ' ἀναμνήσεις ἀπλῶς τῶν ἡρώων τοῦ δράματος ἢ τοῦ μυθιστορήματος. Συγγεῖ τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς μετὰ τῶν ἀληθῶν ἀναγκῶν τοῦ ὄργανισμοῦ τῆς, καί μετ' ἀσυγγνώστου ἐλαφρότητος κυριεύεται ὑπὸ εἶδους

μισητῆς περιφρονησεως ἥτις καθιστᾷ τὴν γυναικὰ δστυχὴ ἐφ' ὅρου ζωῆς».

* Μόλις ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν τελευταῖον του τόμον «Les idées en marche» ἐνεφανίσθη πάλιν πρὸ τοῦ δημοσίου ὁ Léon Daudet μὲ νέον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ταξίδιον τοῦ Σαίξπηρου». Ὁ νεκρώτατος συγγραφεὺς, περιωνύμου πατρὸς υἱός, πολλάκις ἔχει ἤδη ἐλάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινου διὰ τὴν ὄλως διόλου ἰδιόζουσαν καί πρωτότυπον ἀντίληψιν τὴν ὁποίαν ἔχει περὶ τοῦ κόσμου καί τῆς τέχνης· καί τὸ νέον του ἔργον εἶναι φιλοσοφικὸν μυθιστόρημα ἀποκλίνον ἐν πολλοῖς πρὸς τὸ εἶδος τὸ οὕτως καλούμενον «roman d' aventures». Ἀξιόσυστατον ἀνάγνωσμα ὄχι... διὰ τοὺς πολλούς.

* Κολύμβημα καὶ ἀταβισμός. Ἐκτὸς τῶν ἐνύδρων ζώων, πάντα σχεδὸν τᾶλλα μαστοφόρα, τὰ μᾶλλον γεννιᾶζοντα πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς των, κολυμβῶσιν, ἀνευ προηγουμένης ἐκμαθήσεως, ὅταν κατὰ πρώτην φοράν ἀναγκασθῶν νά πέσουν εἰς τὸ νερό. Ὁ ἄνθρωπος ἀπεναντίας μανθάνει νά κολυμβᾷ ἀρκετὰ δύσκολα καί σπάνιον εἶναι ὅταν εὐρεθῆ ὑπὸ τὰς ἰδίας περιστάσεις, νά κατορθώσῃ μὲ τὰς ἐνστιγματικὰς κινήσεις νά προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Αὐτὸ, λέγουσιν, οφείλεται εἰς περιπτώσιν φανεροῦ ἀταβισμοῦ.

Τὸ τετράποδον πού θά πέσῃ εἰς τὸ νερὸν κάμνει, ἐξ ἐνστικτοῦ, τὰ ἴδια κινήματα τὰ προσειδιάζοντα εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὴν φυγὴν, καί τὰ ὅποια ἐν περιπτώσει κινδύνου, τοῦ ἐπιτρέπουσιν, ὅπως ἄλλοτε καί εἰς τοὺς προγόνους του, νά προσύγῃ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Αὐτὰ δὲ τὰ κινήματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καί ἥττον χρειάζονται καί διὰ τὸ κολύμβημα. Λοιπὸν τυχαίως καί καθ' ἀπλήν σύμπτωσιν τὸ ἐνστικτον τοῦ τετραπόδου δρομέως, ὀδηγεῖ αὐτὸν νά κολυμβᾷ ὑποφρετώς. Ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ἐναντίας ἤτο ἐξ ἀρχῆς, ὡς γνωστὸν, ζῶν ἀναρρηχτικῶν καί δεινροδίαιτον καί μόνον βαθμιαίως κατήντησε νά γίνῃ δειπνῶν, ἐν περιπτώσει κινδύνου ἐπείγοντος, ὅτε ἡ σκέψις καί ὁ νους δὲν προφθάνει νά ἐνεργήσῃ τελειοφόρως, τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως κάμνει ὥστε νάναρρῶνται αἱ ἀταβιστικαὶ συνήθειαι, πράγματι ἄνθρωπος πίπτων εἰς τὸ νερὸν κάμνει τὰς ἰδίας κινήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνον ἄλλοτε οἱ πρόγονοι του διὰ νά καταρύγουν κινδυνεύοντες εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Φανερόν ὅτι πολὺ ὀλίγον κατὰληλθοῖ εἶναι αἱ κινήσεις αὐταὶ διὰ νά διατηρήσουν τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νεροῦ.

Ἡ θέσις αὕτη, καθὼς τὴν συνοψίζομεν, δὲν φαίνεται ὀλίγον πιθανή, καθόσον μάλιστα ἐνισχύεται καί ὑπὸ τοῦ ἐξῆς γεγονότος· ὅτι οἱ πίθηκοι, πρότεροι μας ἐξ ἀδελφοῦ... τοῦλάχιστον, ζῶν ἀναρρηχτικὰ ἀκόμη καί δεινροδίαιτα εἶναι, ὅπως λέγουσιν, κολυμβηταί... διὰ νά τοὺς κλαίῃ κανεῖς.

ὅπως τὰ εὐρισκὰ, περιοριζόμενος ἀπλούστατα νά μιμῶ τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἀληθινούς σοφοὺς. Ὅμως, δὲν ἐκτίξα τὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ στερεωτέρας βάσεως ἀπὸ ἐκεῖνον πού κτίζει ἐπὶ ἄμμου τὰ οἰκοδομήματα του. «Α! τὸ καινούργιον φεγγάρι νά ἤξευρε πόσῃ ἀπογοήτευσιν θά μοῦ ἐπρόξενει, ὅταν ἐπιάνετο ὅπως ἐπιάστηκε! Ἄς τὸ πάρομεν ἀπόρασιν, καί ἄς ἀναρρηχθῶμεν πάλιν ὅπως δῆποτε εἰς τὸ Ἄραράτ τῶν Τατκούλων, ὅπως ὅλος ὁ ὀλίγος κόσμος, πού ἔλαβε τὴν ἰδίαν ἀπόρασιν. Ἄς μὴν ἐπιζητήσωμεν τὴν συναιλίαν τῶν ἀρῶν καί μεμψιμοιριῶν, τὰς ὁποίας ἄλλοι, πού διεκύβευσαν ὑλικώτερα συμφέροντα, ἔχουν τόσο δίκαιον νά φορτώνουν εἰς τὴν βάρην τοῦ ἀπαισίου καιροῦ.

Τὶ κακό, τί γίνον, τί τουράν!

Τῶν ἀρκιῶν ἀποδημητῶν τῆς τριπλῆς εὐθυρίας, λυγίζεται κομικῶς τὸ βαρσοκάλκαλο, καί δουπλώνεται καί συμμαχίζεται πὸ ριγηλὸν κορμί, διὰ νά ἀντιτάσῃ μικροτέραν ἐπιφανείαν εἰς τὸ κρῖον. Τὸ πείσμα καί τὸ ψῦχος διαστρέφουν εἰς ἀμμητὸς μορφαμοὺς τὰς ὄψεις, καί μακαρίζω ἐκεῖνους μόνον, οἱ ὅποιοι τὰς ἀποκρύπτουν κατω ἀπὸ τίς μάσκες καί τοὺς σαγλοὺς, ἔστω, μεταμφοισμούς των. Τὸ ρεῦμα ἐκεῖνον πού ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, εἶναι περισσότερο ἐκεῖνον, ὅσοι ἀνέρχονται τὸν ἀνήφορον τῶν Τατκούλων· καί κάποιος χιῶτης, πού δὲν τὸν προδίδει καί εἰς τὰ ἔσχατα ἡ φυσικὴ του εὐθυμία καί χαριτολογία.

—Αἱ καί σὺ κομπάρε ἀστραγαλᾷ, ἐν τὰ σπαίρνεις ἐδῶ, μόνον τὰ κουβαλᾷς τὸν ἀνήφορον; λέγει εἰς πλανόδιον πωλητὴν τῶν προϊόντων αὐτῶν τῆς πατριδος του· ἐνῶ παραπέρα κομψευόμενος, τινάζων τὸ χιονισμένον ἐπικρασοῦ του, καί διὰ νά τὸν ἀκούσῃ ἴσως κομψὸν σύμπλεγμα γυναικολογίου πού στολίζει ἕνα ἀνοιχτὸν παράθυρον κάπου ἐκεῖ!

—Σήμερα καί τόντι εἶναι νά τινάζῃ κανεῖς τὸ γικαζ του...

Ἄλλὰ ἐκεῖ ἐπᾶνω εἰς τὸν λόφον, ὅταν κατόπιν βραχείας ἐκλάμψεως τοῦ ἡλίου, ἀρχίζουν νά πίπτουν πυκνότεραι οἱ ἀσπροπεταλοῦδες τοῦ χιονιοῦ, ἂν εἶσαι ὀλίγον εὐαίσθητος εἰς τὸ καλόν, δὲν θά ἔχῃς νά παραπονεθῆς διὰ τὸ θέαμα· τί μαγευτικὸς οὐρίζων, εὐρονόμενος ὁλοένα θαρρεῖς ἐμπρὸς εἰς τὰ θαμπὰ σου μάτια, πίσω ἀπὸ τὸ δικτυωτὸν, κινητὸν, ζωντανὸν παρκαπέτασμα πού πλέκει ἢ καταπίπτουσα χιῶν!

Ἄλλὰ τί τὰ θέλετε; Λαίπει τὸ ἀνθρωποστοιβαγμα ἐκεῖνον, πού πόσῃ ἄλλες χρονίαι, ἐνθυμούμαι, ἐντύπων εἶχε προξενήσῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου, εἰς τὴν ὄσφρησιν προπάντων ὅταν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν καί τόσον χαροκρηστικὴν ἀτύπνοιαν τῆς ζωντανῆς ἀνθρωπίνας, ἀνεμυγνύοντο εἰς ταιριαστὴν συμφωνίαν αἱ ὄσμαι τοῦ σκόρδου καί τοῦ καρδάμου, τοῦ ταραμά καί τῶν κτενιῶν καί ὅλων τῶν ἄλλων εὐλογημένων τῆς σαρκιστῆς ἐφοδίου. Τώρα μικρὸν μόνον σύμπλεγμα ἀπὸ φουστανελοφόρους, ρυπαροὺς μακιελάριδες

καί χασάπηδες ἀντιτάσσει εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ δαιμονισμένου ἀνέμου, τοὺς κροδχιτισμοὺς τοῦ χασάπικου, ἕως ὅτου καί αὐτὸ νικημένον σωρεύεται εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἐπιστροφῆς.

Ἐγὼ εὐρίσκω πρόσκαιρον καταρύγιον εἰς τὸ Νεκραταρεῖον, ἐκεῖ ἐπᾶνω, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἄρρησα τοῦλάχιστον τὴν εὐκαιρίαν νά συλλέξω αὐτὸν τὸν ἐπιτύμβιον μαργαρίταν ποιήσεως:

«Ε.ἠ. ἐδῶ ἀ ἐγνώσε διαβάτα τὰ θρηνησε
ἐκ βάθους, λέγω τῆ ψυχῆς τὸ τὰ μὲ συγχωρήσε
Ποῦ ἐποφέρησα πο.ἰ.ἠ. ἐν ὀλοῖς δύο ἔτη
καὶ ἡ ψυχὴ μου σήμερον εἰς κῆρον ἀπέπτη
Μετὰ σοῦζῶρον ἔζησα 32 ἔτη
4 τέκνα ἄφησα εἰς οὐρανοὺς ἀπέπτη
Θρηνοῦν γυνὴ καὶ συγγενεῖς καὶ ὄλοῖ κα.λοῖ γί.λοῖ
ἐκεῖνους ὅς εἰς τὴν ζωὴν πο.ἠ. ἰ.λαμπρὸς ἐμί.λε!»

Καί τελευταῖος, ὅπισθεν τῶν καταρρευσάντων σχεδίων μου, κατέρχομαι. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πρὸς τὸ βράδυ ὁ καιρὸς ἐτρέπη ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἀλλὰ βέβαια δὲν θά ἦτο πολὺ φρόνημον νά ἐπαναλάβω δις τὸ αὐτὸ ψυχολογικὸν πείραμα. Ἄν δὲν κατώρθωσα νά προσφέρω εἰς τοὺς τυγόν ἀναγνώσττας μου ἀπόλαυσιν ἀνάλογον πρὸς τὸ μήκος τῶν ἰδικῶν μου πρὸ πάντων ἐλπίδων καί προσδοκιῶν, ἄς ἀρκεσθῶν τοῦλάχιστον μὲ τὰς sensations ἀρχαίου χρονογράφου, πού ἄρχισε τόσον οἰκτρὰ τὸ στάδιόν του.

—Καί τοῦ χρόνου!

I. Χρονογράφος.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ βουλευτικὴ ἀπαρτία, εἶναι καὶ αὕτη μία ἀπὸ τὰς πρώτας φροντίδας τῶν κυβερνήσεων καί μάλιστα μετὰ τὰς ἐορτὰς ἢ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς καθυποβολῆς σπουδαίων νομοσχεδίων.

Τηλεγραφήματα λοιπὸν ἐπὶ τηλεγραφημάτων καί ἐπιστολάς ἐπὶ ἐπιστολῶν πρὸς ὅλους τοὺς φίλους τῆς κυβερνήσεως καί ὅλα αὐτὰ πολλάκις, διὰ νά μὴ καταρθῶθῃ τίποτε ἄξιον λόγου.

Ἡ μᾶλλον ὁμοφρονήσασα ἀπαρτία, λέγει γερμανικὴ ἐφημερίς, ἐγένετο στὴν Βαυαρία.

Ἐκεῖ, ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς βουλευτικῆς περιόδου, ἔγραψε πρὸς τοὺς συναδέλφους του βουλευτὰς, ἰδιαιτέρως ὡς ἐξῆς:

«Φίλε συνάδελφε, μοῖ ἀπομένουν 4 ἐκατόβλιτρα ἀρίστου ζύθου τοῦ Hofbrau προωρισμένου διὰ τὰ μέλη τῆς βουλῆς καί πιστεύω ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς αἴθου συνεδριάσεως, ἡ εὐκαιρία θά ἦναι κατὰλληλοτάτη διὰ νά τὸν ἐξαντλήσωμεν. Σὰς ἀναμείνω λοιπὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Hofbrau» ὅπου θά ἔχωμεν καί λαμπρὸν γεῦμα».

Περὶ τὸν νά προσθέσωμεν ὅτι ἡ πρόσκλησις αὕτη ἐστέφθη ὑπὸ μεγίστης ἐπιτυχίας καί ὅτι πλειονο-

ψηφία καὶ μειονοψηφία συνήλθον ἐπὶ τῷ αὐτῷ πολὺ πρὸ τῆς ὀρισθείσης ὥρας.

Ἐπίσης οὐδεμία παρετηρήθη ἀπουσία κατὰ τὸ βουλευτικὸν τοῦτο «five o'clock» ὃ δὲ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ζῆθος καὶ τὰ boek wūrste ἐξητηγήθησαν πολὺ πρὸ τοῦ τέλους τῆς συνεδριάσεως.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶναι, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο ἀκριβῶς νὰ ψηφισθῇ νομοσχέδιον σπουδαῖον, οἱ δὲ βουλευταὶ διὰ νὰ μὴ φανοῦν ἀγενεῖς ἐσπευσαν νὰ παραστοῦν καὶ εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς βουλῆς διὰ νὰ ἠκουρέσουν ἐκείθεν νὰ παρευρεθοῦν καὶ εἰς τὸ Hofbrau.

Ἴσως εἶναι καὶ αὐτὸς τρόπος προσελκύσεως οὐτινος τὴν δαπάνην, πρέπει νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν τῆς βουλῆς.

Ὁ καυμένος ὁ Alphonse Daudet, δὲν θὰ ἔκαμνε ἄσχημα ἂν εἰμπορούσε νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν προσβληθεῖσαν μικροφιλοτιμίαν τῶν Ἀγγλίδων.

Εἰς ἐνέντεσβισῷ, τὸ ὅποιον εἶχε μετὰ τινος δημοσιογράφου, χωρὶς νὰ θελή, εἶπεν, ὅτι αἱ Ἀγγλίδες ἔχουν μακροὺς ὀδόντας καὶ δὲν ἤξεύρουν νὰ ἐνδύωνται. Ἐκτοτε, ὡς ἐκ συνθήματος ὄλαζι ἐξηγέθησαν ἐναντίον του καὶ ὀλίγηρος ὁ ἀγγλικὸς τύπος τοῦ ἐκήρυξε πόλεμον, ὅστις ὅλως ἄδηλον πότε θὰ πύσῃ.

Οἱ φίλοι του, τὸν συνεβούλευσαν νὰ σπεύσῃ νὰ δικαιολογήθῃ δι' ἄρῃου πρὸς τὸν λονδίνειον «Λρόνον», εἰς τὸ ὅποιον ἴσως ἀναγκασθῆι νὰ καταφύγῃ.

«Οὐδέποτε θὰ ἠδύναμην νὰ πιστεύσω, λέγει, ὅτι μία λέξις ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν δυσἀρέσειαν. Εἰς τὸ μέλλον θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ εὕρω ἑλαττώματα εἰς τὸ φύλον τοῦτο, τὸ ὅποιον γενικῶς μὲν θεωρεῖται ἀδύνατον, ἀλλὰ τὸ ὅποιον, ὅταν προσβάλληται ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ εὕρισκῃ τόσους ὑπερασπιστάς».

Καὶ ἔς τὴν Ἰσπανίαν φαίνεται τὰ παράδοξα δὲν λείπουν:

Ἐφημερίς τῆς Σεβίλλης ἀναφέρει πῶς, εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰσπανίας, οἱ νέοι κάμνουν τὰς περὶ γάμου προτάσεις των:

«Ὅταν ὁ νέος ἐπιθυμῇ νὰ νυμφευθῇ, παρουσιάζεταί κατὰ σενέχειαν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κόρης· τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν προσποιεῖται ὅτι λησμονεῖ τὴν ῥάβδον του καὶ ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐπαύριον, εἰμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ὡς μνηστήρ.

Ἐάν ὅμως δὲν γίνῃ δεκτός, τότε, μόλις ἐξέλθῃ τῆς θύρας, ρίπτουν ὀπισθὲν του τὴν ῥάβδον. Μετ' ἄλλους λόγους τοῦ δίνουσι τὰ... παπούτσια στὸ χέρι.

Τὸ ἴδιον πιστεύω θὰ κάμουν καὶ στὸν Ἑδισσων. Αὐτὸς, φαίνεται, ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ κούκλας μετ' ἑνὸς γράφου ἐσωτερικῶς.

Θὰ ὑπάρχουν λοιπὸν κούκλας διὰ τὰ ἴσχυα ἡσυχα παιδάκια, αἱ ὅποιαι θὰ ἀπαγγέλουσι διάφορα ὠρῆα ποιήματα καὶ διηγήματα καὶ κούκλας διὰ τὰ ἄτακτα αἱ ὅποιαι θὰ ἀπαγγέλουσι συμβουλὰς καὶ διάφορα χωρὶς ἐκ τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Πιθανόν τὴν νὰ ἦναι εὐμορφα πράγματα αὐτὰ ἄδηλον ὅμως κατὰ πόσον τὰ ἄτακτα θὰ ἀνέχωνται νὰ ἀκούουν συμβουλὰς καὶ ἀπὸ τῆς κούκλας των ἀφοῦ μετ' ὅσον δυσἀρέσειαν δέχονται τὰς πατρικὰς συμβουλὰς. Ἐπειτα πολὺς ῥόθος ὑπάρχει ὅταν τὸ παραξιλώσῃ ἡ κούκλα, ἡ ὅποια δὲν θὰ ξέρῃ νὰ σιωπῇ, μήπως τῆς στεῖλουν χωριστὰ κάθῃ κομματί τῆς ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ὁ Ψ... κατέλυσε εἰς ξενοδοχεῖον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔφαγε καὶ ἐκοιμήθη, τὴν ἐπαύριον εἶπεν εἰς τὸν ξενόδοχον ὅτι δὲν εἶχε οὔτε δεκάρα.

—Διατί λοιπὸν δὲν μοῦ τό εἶπες χθὲς ὅταν ἦλθες!

—Διὰ νὰ μὴ σοῦ ἔλθῃ πολὺ ξαφνικὸν!...

—!..

Ἐντὸς ὀμοματίου πολὺ ψυχροῦ τὸν χειμῶνα.

Ἡ Κυρία πρὸς τὸν Κύριον:

—Τί γίνεται ὁ φίλος σου Κ.!

—(Ὁ Κύριος μετὰ θυμοῦ)—τὸν ἔστειλα νὰ κόβῃ ξύλα!..

—Καὶ ξέχασες νὰ τοῦ πῆς νὰ τὰ φέρῃ γρήγορα;

Ἡ γυνὴ εἶναι ὀλιγώτερον σκληρὰ τῆς Εἰμαρμένης διότι βλέπει μετ' αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας τῆς.

Mme de Staël.

I. Καρ.

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου μας ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ «Ψυχοπατέρα» τοῦ δράματος τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, περὶ τοῦ ὁποίου τόσος ἐγίνε λόγος ἐκ μέρους τῆς ἐπισήμων, ἡμεπεπισήμων καὶ αὐτοχειροτονήτου κριτικῆς. Τόρα ὅπου συγχρόνως καὶ εἰς τὰ «Ὀλύμπια» τοῦ κ. Ἀνίνου δημοσιεύεται καὶ τὸ ἔτερον δράμα τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ὁ «Τρίτος» ὅσοι θὰ ἐντυχήσουν νὰ παρακολουθήσουν καὶ τὰ δύο μαζί, μόνον των θὰ δυνηθῶσι νὰ κρίνουν τί πρέπει νὰ περιμένῃ καὶ ἡ σκηνὴ μας ἀπὸ τὸν κ. Ξενοπούλου, ὅστις ἴδω τόσον ἐσοχον θέσιν κατέχει μεταξὺ τῶν λογογράφων μας καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ ἑλληνικοῦ διηγήματος.

Ἀλλοιολογία. — Ἐλάβομεν πολλὰς ἐπιστολάς εἰς τὰς ὁποίας οὔτε ὁ χῶρος οὔτε ὁ χρόνος μᾶς ἐπιτρέπει ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀπαντήσωμεν. Εὐχαριστοῦμεν ὅσους μᾶς ἐνθαρρύνουν καὶ... ὅσους μετ' εὐκρινείας μᾶς ἐπιπρήνουν.

Παρακαλοῦμεν δὲ τοὺς κατόχους ἀγγελιῶν νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψωσιν ἐγκαίρως.

Ἡ Διεύθυνσις.